

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3964/23
11.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Миленије Петричевић и Станиславе Митровић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милорад Јовишевић, адвокат из Панчева, Змај Јове Јовановића 5в, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Урош Андрејић, адвокат из Београда, Кнеза Михаила 1-3, ПАК 104101, ради накнаде штете, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Панчеву П 1868/22 од 1.6.2023. године, у седници већа одржаној дана 11.4.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Панчеву П 1868/22 од 1.6.2023. године у ставовима првом, другом и четвртном изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском тужиоца од 17.5.2023. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца АА и обавезан тужени ББ да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреда задобијених дана 12.2.2022. године исплати износ од 180.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, износ од 150.000,00 динара на име претрпљеног страха и износ од 80.000,00 динара на име претрпљених душевних болова због наружености, односно укупно 410.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован део тужбеног захтева којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 60.000,00 динара на име претрпљених физичких болова због умањења животне активности, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 130.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у ставовима првом, другом и четвртом изреке, како произлази из жалбених навода, из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку. Жалбене разлоге је образложио и жалбени предлог изнео. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражио.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Супротно наводима у жалби туженог, није учињена ни битна повреда из одредбе члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, будући да је изрека пресуде разумљива, не противречи сама себи ни разлозима који су у образложењу наведени у погледу свих битних чињеница на јасан и непротивречан начин, а који несумњиво произлазе из изведених доказа и целокупног стања у списима, због чега побијана пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 12.2.2022. године, око 18,30 часова у ..., на јавном паркингу који се налази у непосредној близини зграде у којој станује тужилац, дошло је до пожара који је изазвао тужени, тако што је циглом разбио стакло на вратима возача паркираног возила марке "Volkswagen", а затим упалио бакљу и исту кроз отвор на стаклу убацио у унутрашњост путничког возила. Један од станара је тужиоца телефоном обавестио да је избио пожар на паркинг простору испред зграде, након чега је тужилац истрчао на паркинг како би препаркирао своје возило. На паркингу је било много људи који су склањали своја возила. Тужичево возило било је паркирано поред возила захваћеног пожаром, а како тужилац није био у могућности да му приђе са десне стране, пришао је са стране где се налазило возило које је горело. Тужилац је откључао врата и приликом уласка у возило, топлота која се ширила из запаљеног возила захватила му је десну руку и десну страну лица, али упркос томе успео је да препаркира возило. Од топлоте изазване пожаром попуцала су стакла на возилу које је горело, у потпуности је изгорела унутрашњост возила и задњи десни точак, а пожар се проширио и на возило тужиоца. Према налазу и мишљењу судског вештака специјалисте ортопедије Дражена Јелаче, тужилац је критичном приликом задобио тешку телесну повреду у виду опекотине у пределу десне стране главе другог степена и у пределу надланице десне шаке другог и трећег степена, које захватају 3% укупне површине тела, услед којих повреда је трпео физичке болове јаког интензитета у трајању од једног дана, средњег интензитета три недеље, слабог интензитета један и по месец, при чему ће и у будућности трпети физичке болове слабог интензитета у зависности од тежине и дужине физичког рада и активности, неповољних микроклиматских услова, температурних крајности, промене времена итд. Код тужиоца је присутна наруженост средњег степена, јер су регистроване дефинитивне и трајне последице у виду ожиљних промена на око 2% површине тела и то превасходно у пределу надланичног дела шаке, ручног зглоба и прстију десне руке, али и у регији

лица са десне стране, који делови тела су највидљивији, односно најекспониранији погледима, чиме је у значајној мери измењен дотадашњи спољашњи изглед и складност тела тужиоца. Према налазу и мишљењу вештака неуропсихијатра Славице Цигурски, тужилац је као последицу повређивања трпео примарни страх јаког интензитета у трајању од око три минута, секундарни страх јаког интензитета око четири и по часа, страх средњег интензитета који је трајао два дана и слабог интензитета око два месеца и две недеље. Са психијатријског становишта страх није оставио трајне последице на тужиочево психичко здравље. Због наружености средњег степена тужилац трпи душевне болове средњег интензитета. Поводом предметног догађаја, против туженог је вођен кривични поступак и он је правноснажном пресудом Основног суда у Панчеву К 153/22 од 5.4.2022. године оглашен кривим што је дана 12.2.2022. године око 18,30 часова у ... на паркинг простору, пожаром изазвао опасност за имовину већег обима на тај начин што је изазвао пожар у путничком возилу марке "Volkswagen" који се потом проширио и на возило тужиоца, иако је био свестан да је његово дело забрањено, чиме је извршио кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 1. КЗ РС, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 6 месеци и одређено да ће исту издржавати у просторијама у којима станује без примене електронског надзора.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано, правилном оценом изведених доказа у смислу члана 8. ЗПП. Наводима у жалби туженог правилност утврђеног чињеничног стања није доведена у сумњу, а у истој нису истицане нове чињенице нити предлагани нови докази у смислу члана 372. ЗПП.

Првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право, одредбе чл. 154. и 155. Закона о облигационим односима – ЗОО, када је закључио да је тужени одговоран за нематеријалну штету коју је претрпео тужилац, насталу као последица повреда задобијених у пожару, која је у директној узрочно – последичној вези са штетним догађајем, те правилно у смислу одредбе члана 192. ЗОО, оценио неоснованим истакнути приговор подељене одговорности закључивши да тужилац није допринео настанку штете. Одлучујући о висини штете, руководећи се налазима и мишљењима вештака медицинске струке, првостепени суд је оценио да јачина и трајање физичких болова и страха, као и душевних болова због наружености, оправдавају досуђивање правичне новчане накнаде за те видове нематеријалне штете, те је применом одредбе члана 200. ЗОО правилно одмерио висину правичне новчане накнаде, која и по становишту другостепеног суда одговара обиму претрпљене штете и трпљењима којима је тужилац за време лечења био изложен и која и даље трпи, а представљају одговарајућу сатисфакцију за ове видове нематеријалне штете, која ће омогућити тужиоцу да успостави нарушену психичку и емоционалну равнотежу и ублажи трајна и неотклоњива трпљења настала штетним догађајем. На досуђене износе суд је правилном применом материјалног права из члана 277. ЗОО, тужиоцу досудио и законску затезну камату почев од дана доношења првостепене пресуде.

Правилно је првостепени суд у складу са одредбом члана 199. ст. 1. и 2. ЗПП, дозволио објективно преиначење тужбе као у поднеску од 17.5.2023. године (којим је повећан до тада тражени новчани износ на име накнаде нематеријалне штете), јер је то

било целисходно за коначно решење односа међу странкама ради накнаде целокупне нематеријалне штете проистекле из истог штетног догађаја, а није продужило трајање парнице.

Жалбом тужени неосновано напада резултате доказног поступка покушавајући да кроз изнете тврдње доведе у сумњу правилност закључка првостепеног суда о битним чињеничним питањима спорног односа, указујући да је суд у целости поклатио веру исказу туженог, иако исказ по ставу жалиоца, није ценио у делу којим је тврдио да није имао намеру никога да повреди јер у тренутку изазивања пожара није било никога на паркингу. Одредбом члана 8. ЗПП установљено је начело слободне оценое доказа које подразумева одсуство законом утврђених правила у избору доказа и њиховом рангирању према доказној снази која препушта суду, према специфичностима конкретног случаја, да слободно, без формалних ограничења, савесно и брижљиво оцени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама. Првостепени суд је сваки доказ посебно и потом све доказе заједно ценио у складу са правилима логичког закључивања и оним што је животни прихватљиво, вршећи садржајну анализу и оценоу сваког доказа засебно и у узајамној вези са другим доказима и то у контексту оних чињеница које су релевантне за доношење одлуке, па је закључак о изнетим наводима извео ценећи исказе парничних странака, из којих је несумњиво утврдио да је нематеријална штета коју је претрпео тужилац услед задобијених повреда, у директној узрочно – последиочној вези са штетним догађајем, пожаром који је изазвао тужени, који је правноснажно осуђен за кривично дело изазивање опште опасности. Дакле, оцена суда о одговорности туженог за штету коју је претрпео тужилац, донета је на темељу целовите оценое међусобне повезаности свих изведених доказа, па су неосновани супротни наводи жалбе којима се указује да тужени није одговоран за нематеријалну штету коју је тужилац претрпео. Овај суд нема основа да сумња у утврђено чињенично стање на коме је заснована побијана пресуда, јер је првостепени суд у образложењу своје одлуке дао разлоге којима је на јасан начин објаснио како је текао доказни поступак, који су докази изведени и како су утврђене чињенице битне за одлучивање о тужбеном захтеву. Следом наведеног, првостепени суд је правилном оценом исказа парничних странака и писаних доказа, правилно закључио о постојању правно релевантних чињеница, а супротни жалбени наводи којима се заправо указује да је у првостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП, нису основани и не доводе у сумњу законитост и правилност донете пресуде.

Такође, неосновани су жалбени наводи да је тужилац морао бити свестан да утрчавањем у пожар може себи проузроковати штету у виду повређивања, што по ставу жалиоца представља његов допринос настанку штете. Ово стога што се предузимање радњи од стране тужиоца у циљу спречавања настанка штете на имовини и то у ситуацији када возило тужиоца још увек није било захваћено пожаром, стакла на возилу "Volkswagen" у том тренутку још увек нису била попуцала, нити се пожар проширио споља, већ је горела унутрашњост тог возила, како несумњиво произлази из списка предмета, и по ставу другостепеног суда, не може сматрати доприносом тужиоца настанку штете. Следом изнетог, првостепени суд је правилно закључио, ценећи све околности под којима је дошло до проузроковања штете, да у конкретном случају

3964/23

тужилац није допринео настанку штете покушавајући да у ситуацији када је дошло до пожара што пре предузме радње у циљу спречавања настанка штете на возилу, већ је штета проузрокована искључиво радњама туженог којима је непосредно довео до настанка пожара, те је искључиво одговоран за настанак штетног догађаја и његове последице.

Приликом одлучивања о законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе, али их није посебно образлагао сагласно одредби члана 396. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари.

Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду као у ставу првом изреке, на основу члана 390. ЗПП.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка, садржана у ставу четвртом изреке ожалбене пресуде, на основу одредбе члана 401. тачка 2. ЗПП, јер је донета правилном применом одредаба чл. 153. и 154. ЗПП, с обзиром на исход спора и постигнут успех странака, те је њихова висина одмерена правилном применом важеће Таксене и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Како тужени није успео у поступку по жалби, не припадају му трошкови другостепеног поступка, због чега је Апелациони суд у Београду донео одлуку као у ставу другом изреке ове пресуде на основу одредбе члана 165. став 1. у вези са чланом 153. ЗПП.

**Председник већа-судија
Снежана Живковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић